

ביאור בדרכ אפר

ולאלה הפקא להופכם, במקומות לאחוב ולהתאות הענוגות של העולם הזה ³⁹
 לאהבתה ה', תהיה - האדם הנלחם מלחמה זו בבחינת "על ⁴⁰
 איביך", דהיינו בבחינת שרשם למעלה השורש העליון (על') של ⁴¹
 התאותות והעתוניות הגשמיים, כי אין רע יורד מלמעלה ¹⁰
 הקדוש-ברוריה הוא בעצם הוא עצם ⁴²
 הטוב והרי הכל בא ממנה, ונמצא ⁴³
 שבשורש ומוקור הדברים, הכל טוב ⁴⁴
 ושרשם של כל הדברים הגשמיים ⁴⁵
 וככלת תאותות העולם הזה הוא טוב ⁴⁶
 שהוא הכוונה המתואמת עצמו ⁴⁷
 מבבחינת מרובה עליונה ⁴⁸
 שבקדושים כ' ומרכבה' היא ⁴⁹
 עניין הbijut, כמו שמרכבה כפושטה ⁵⁰
 בטלת לחוטן לפני הרוכב המהיג ⁵¹
 אותה ואין לה שם רצון של עצמה. ⁵²
 ומוסיף לבר' ¹¹, שע' על ⁵³
 איביך" מהפרש גם בפירוש נספ' ⁵⁴
 הינו שום היציאה למלחמה זו של ⁵⁵
 התגברות על כוח המתאותה, האדם ⁵⁶
 נמצא למעלה מאיביך', שאין ⁵⁷
 לאויב העניות של היפך הקדושה ⁵⁸
 שלמטה שליטה ואחיזה שם ⁵⁹
 כוי' והם לא שולטים על האדם אלא ⁶⁰
 האדם שולט עליהם ומוגבר עליהם ⁶¹
 וניצח אותם. ⁶²

(ב) וציריך להבין, איך יתאים פרוש רבנו הזקן בלקוט תורה ⁶³
 הנזכר לעיל, שהכתוב מדבר במלחמה ⁶⁴
 של ניצחון על התאותות שהיא ענין ⁶⁵
 עיקרי בעבודת ה' עם פרוש ⁶⁶
 בראש' ¹² על פסוק זה ⁶⁷
 ש"במלחמת הרשות, הפטות ⁶⁸
 מדבר", ללחמה שאינה חוכה. ⁶⁹
 ובכךדים, שההורכה של ⁷⁰
 בראש' ש"במלחמת הרשות, ⁷¹
 הפטות מדבר" היא מפה ⁷²
 שפטות בהמש忿 הפסוק "ושבית ⁷³
 שביו", כי במלחמת ארץ ⁷⁴

ביאור בדרכ אפר

נאמר בתחלת פרשת השבוע: ¹
 כי-תצא למלחמה על איביך וגוי, ² ומברר רבנו הזקן ³
 בילקוטי תורת ² ספר המכיל מאמרי חסידות שלו על פרשיות התורה ⁴
 של החומשיים וקרוא-bamדרכיהם (ונתבאר ענין זה גם בדרושי ⁵
 מאמרי חסידות של אדרמור' ⁶ הבנוי ⁷ בראוי' הוקן, ⁸ אדרמור' הוקן וחתו של אדרמור' ⁹ האמציע ובהחותוי ⁴ הגהות ¹⁰
 (הערות, ביאורים ותוספות) של

ב"ד. שבת פרשת כי-תצא, י"ד
אלול, ה'תש"ה

(הנחה בלתי מוגה)

כי-תצא למלחמה על איביך וגוי, ומברר רבנו הזקן בילקוטי תורה ² (ונתבאר ¹ אדרמור' ה'צמ' צדק' למאמרי אדרמור'
 הוקן, ובדרושי רבינו הזקן ³ נשיינו שאלחריזה ⁵ ברורות נשיינו שאלחריזה ⁵ בדורות הבאים, אחרי אדרמור' ה'צמ' צדק'), ⁴ ובדרושי רבוטינו נשיינו צדק' ובהחותוי, ⁴ ובדרושי רבוטינו צדק' בזוהר ⁶ שעת דיאט' מובא בזוהר ⁵ דיאט' שעת קרבא זמן התפליה, ⁶ הוא זמן קרב (מלחמה), ומבייא גם מה שפטותוב ⁸ אשר לקחתי מיד קרבא, ומבייא גם מה שפטותוב ⁸ אשר לקחתי מיד ה'אמרי בחרבי ובקשתי, ותרגם אונקלוס: שפטותוב ⁸ בכרות יעקב אבינו לישע ⁷ ה'אמרי בצלותי ובכבודתי, והינו, שמה שפטותוב כי-תצא בצלותי ובכבודתי, והינו, שמה שפטותוב למלחמה גו' קאי על המלחמה שבעבודת ללחמי כבשתי מיר אדרמור' הפטלה. ומוסיף רבנו הזקן לפרש גם את המשך בחרבי ובקשתי, ותרגם אונקלוס את המילים בחרבי וכי-תצא למלחמה על איביך ⁹, ובקשתי: בצלותי ובכבודתי, פירוש: כי-תצא למלחמה זו לנאתך בכם המתאותה בתפליה ובבקשתי, והינו, שמה שבסנפשו לךerra במעוגי עולם זהה הגשמיים שפטותוב כי-תצא למלחמה ¹⁰ ולאית הפקא לאהבת ה', תהיה בבחינת "על גו' קאי מכוון על המלחמה איביך", דהיינו בבחינת שרשם למעלה, כי אין רע יורד מלמעלה ¹⁰, ושרשם הוא טוב שהוא מוסיף רבנו הזקן לפרש על-ם מבחןת מרכיבה עליונה שבקדושים כוי'. ומוסיף רבנו הזקן לאהבתה ה'צ'ה ¹¹ הפטותוב ("כי-תצא למלחמה") לבר' ¹¹, שע' איביך" הינו למעלה שאויב שליטה ואחיזה שם כוי. חציא כאשר יצא למלחמה זו (ב) וציריך להבין, איך יתאים פרוש רבנו הזקן ¹² לנצח ולהתגבור על פון המתאותה שבסנפשו לךerra במעוגי ריש' ¹² ש"במלחמת רשות ריש' ¹² עם פרוש ריש' ¹² ש"במלחמת הרשות, הפטותוב מדבר". ובכךדים, שההורכה של ריש' ¹² עולם הנה הגשמיים לקרו ²² ובלבדים, שההורכה של ריש' ¹² ולצנן את החולחות של התאותות ש"במלחמת הרשות, הפטותוב מדבר" להעוגי העולם הזה הגשמי ²⁴ היה ממה שפטותוב "ושביו", כי במלחמת

(1) ריש פרשנתנו. (2) ר"ה כי יצא הא' והב' (לד. ג. לה, ג). (3) ראה מאמרי אדרמור' האמציע פרשנתנו ע' תפא ואילך. (4) ראה אויה"ת פרשנתנו ע' תפא ואילך. ע' התפעב. (5) ראה סה"מ תרכ"ט ע' רפב ואילך. (6) כ"ה בשם זהה בלקוט תורה שם. ובכ"מ. וראה זה ג' רмаг, א (ברע"מ). (7) ר"ה כי יצא הא' (לד. ג. 8) ויחי מיח, כב. (9) לקו"ת פרשנתנו לה, ריש ע'ב. (10) ראה ב"ר פנ"א, ג. של"ה קו, ב. ועוד. תניא אגה"ק סי"א. (11) שם לו, רע"א. (12) בהבא לקמן - ראה גם לקו"ש ח"ד ע' 84 ואילך (מאמר זה).

כיצד יצא למלחמה על אויבך וגו'

ביאור בדרך אפר

למלחמה על אויביך", שהציווי הרא עצם הזכיר שהציאו
למלחמה תחיה "על אויביך", הינו, להתבונן בנסיבות של
האויב מפני שהוא בראשו ומ庫ריו כו' והוא בשורש ומקורו העליון
בודאי שהכל בטל לאלווקות (על-דרך פרוש רשי' בפסקין
וזראיית סוס ורכב גו',
שהוא מפני שהם בעניין
סקב'ה, כלשון רשי' המובא לעיל,
בעיניך הוא רב, אבל עניין אין
רב), שעלי-ידריזה ההתבוננות
בשורש ומקורו האויב תחתפל
הייראה הפחד ממנגנו, ויהיota קל
יומר לנוכחו. ומוקן, שפל זה
שיק גם במלחמה חובה
כפשתה, ובמי לא גם במלחמה
הרתקנית שבעבודת התפללה.
אך גם, מצד סיום הכתוב
"ישביח שביו" (שאינו שיק
במלחמה ארץ ישראל אמרו,
כיוון שבמלחמה זו חל החזיו לא
תחיה כל נשמה), משותה גם
פישוטו של מקרא במא
שכחות "כיצא למלחמה"
שאין פרושו "באשר" יצא
למלחמה ולפי זה לא יתכן שלא
תצא וрок מועד היציאה לא מפורש,
אלא כי יצא פירושו אם יצא
למלחמה ומשמע, יתכן שתצא
ויתכן שלא יצא. כיון
קדבר"ם, כפירוש רשי'.
ועל-פיזה אין מוקן, איך
יתהאים זה הפירוש של רשי' האמור
שהדבר במלחמה רשות עם
פרוש ובנו הזקן שקאי הכתוב
כי יצא למלחמה "על המלחמה"
שבבודת התפללה, הרי
מלחמה זו המלחמה מול כוח
המחאה בעת התפללה, איננה
שכחות באן "כיצא"
רבנו הזקן שקאי על המלחמה שבעבודת התפללה,

ישראאל במלחמה החובה לבוש את ארץ ישראל בה נצטו בני ישראל
בכניסתם לאرض אין לומר "ושביח שביו", שהרי כבר נאמר¹³
לא תחיה כל נסמה מהארמות הנמצאות בארץ ישראל בעת הניסיה
לאחר, ואסיכון אין לקחת שבויים. אבל מיה שבטות "כיצא
למלחמה (או תחיה) על איביך", יש לפרש גם ארץ ישראל אין לומר "ושביח שביו", שהרי
בפשותו של מקרא¹⁴ ולא רק בפרק נאמר¹³ לא תחיה כל נסמה. אבל מה
כפירוש הכתוב על פי חסידות לא שבטות "כיצא למלחמה על רק במלחמה הקישות אלא גם
איביך", והינו, רק בפרש גם בפשותו של מקרא¹⁴ לא במלחמות חובה,
אויבך בא לבאר (לא רק ויהנו, שכחות זה בא לבאר (לא רק
הדין ד"ושביח שביו") ר"ושביח שביו" שבסיום הכתוב, אלא גם
שביטים הקטובים, אלא גם שחייא להמלחמה אריכה להיות באוטן ד"על
שחייא להמלחמה אריכה להיות באוטן ד"על
ליהו מלכיה באוטן ד"על איביך", שעלי-ידריזה יהיota הנזחון במלחמה.
ועל-דרך מה שכחות בפרש השלפניזה¹⁵ כי-
האויב (ולפי הিירושים השונים בעיל
אויבך האמורים לעיל) שעלי-ידריז
זה כאשר היציאה למלחמה
מלחמיה הוא על איביך יהיota
הנזחון במלחמה. ועל-דרך
מה שכחות בפרש השלפניז
זה רשות שכחות, "כיצא
למלחמה גו' וראיית סוס ורכב עם ורב מפק
הציווי" לא תירא מכם", בין שבעניין הקב"ה
פולם כסוס אחד, מפני שמדיק רשי' מה שכחות
סוס ורכב" לשון יחיד. ועל-דרך זה יש לפרש
מה שכחות כאן "כיצא למלחמה על איביך",
זה רשות שכחות, "כיצא
למלחמה גו' וראיית סוס
ורכב עם ורב מפק לא תירא
הציווי" לא תירא מהם וכון
שהוא בראשו ומוקריו כו' (על-דרך פרוש רשי'
מה גו', כיון, שהזון שבעניין
בפסקין "וראיית סוס ורכב" גו', שזיהו מפני שהם
הכתב הוא הציווי לא תירא
תירא מהם", בין שבעניין
בעניין הקב"ה), שעלי-ידריזה תחתפל
ב翻开"ה פולם כל הפסים וכון
פסום אחד בלבד, מפני שמדיק
מפניו, יהיota קל יותר לנוכחו. ומוקן, שפל זה
הרכבים הרבה בלבד, מפני שמדיק
שיק גם במלחמה חובה, ובמי לא גם במלחמה
הרתקנית שבעבודת התפללה. אך גם, מצד סיום
רשי' מה שכחות "סוס
ורכב" לשון יחיד, ומפרש:
סוס ורכב. עניין כולם בסוס אחד, וכן
ארץ ישראל), משותה גם פשותו של מקרא
במה שכחות "כיצא למלחמה", שאין פרושו
באשר" יצא למלחמה, אלא אם יצא למלחמה,
רב מפק. בעיניך הוא רב, אבל עניין
כינוי ש"במלחמה קשות, הכתוב מדבר".
ועל-דרך זה יש לפרש מה לעלי-פיזה אין מוקן, איך יתאים זה עם פרוש
שכחות באן "כיצא"
רבנו הזקן שקאי על המלחמה שבעבודת התפללה,

(13) שופטים כ, טז. (14) אף שלא נתרש בפירושי - כידוע מ"ש הרשב"ם (ר"פ וישראל) בשם רשי', "שאליו ה" לו פנאי
ה"ץ צrisk לעשות פירושים אחרים לפי הפטשות המתחדשים בכל יום." (15) שופטים שם, א. (16) ראה גם לקו"ש שם ע'

ביירור בדרך אפשר

ומממשיך אדרמור' הוקן לבאר, ש"בכל יום יצרו של אדם מתקבר עליו" מחדש, גם אם אטמול האדם הצליח להכני עית צרו ולהתגבר עליו, ואירוע בצל יום להמשיך מלעללה לטמה בבחינת אש שלמעלה כדי להכני את אש התאות ואש היצר הרע. וממשיך באמר מדרע העברות והמלחמה" הוו ומכאן מדרע העברות והמלחמה" הוו צריכה להיות בכל יום ויום, כי הגה כתיב "ימים יונצרו" הקודש ברורה הוא ברוא ויוצר ימים. שישי מספר וקצתה לשני חיי האדים, כלשון הכתוב בחילים ימי שנוטינו בהם שבעים שנה גו²⁰, ולא נתנו הימים הקצובים לכל אדם לנפשו האלקית שבקרבו, כי הנטמה איתה אERICA תקון לעצמה כי²¹ וירידת הנשמה למטה בחור גוף וירידת הנשמה למטה בחור גוף גשמי בעולם זהה אינה לצורך הנשמה עצמה שלפני היודה אין בה כל פגם ואינה זוקה לתיקון. אלא מספר הימים והשנים של שני האדים נתן לחתולבש בו בוגר נפשו הנטמה. ושנוי קצובים לו בבחינת אש שלםעללה כו. וממשיך לבאר, ש"בכל יום יצרו גבורות באלוות, מושבה העלונה, ובמרכבה יש, כמותו של אדם מתקבר עליו", ואירוע בצל יום להמשיך בבחינת אש שלםעללה. כי הגה כתיב "ימים נטולות ממנה מנפשו הנטמה איתה בנטנו כו", ונעיניות נעלים אלה בקדושה הם לנטשו האלקית שבקרבו, כי הנטמה אינה כו', ונעיניות נעלים אלה בקדושה הם לנטשו הנטמה כו, אלא מספר חיי השורש ומוקרו של הנשמה הנטמה אERICA תקון לעצמה כי²¹, אלא מספר חיי אלא של אחר ירידת האדים נתן לחתולבש בו נפשו הנטמה, ושנוי קצובים לו בפספר שערה חכמתו יחברך העניות גועלים באלוות כדי שהם שיווכל לשאת בנטנו להעלוות ממנה כל-כך במרכבה העלינה להחלה בלחשות ובשכבות כבבבם של אומות העולם, להנחות שגפלו שמה בנפש הנטמה, כמו בעניין העולם הזה בכלל בשברית הפליטים כו' (פמאבר עניין זה ברובי מאמרי חסידות) כמباואר בקבלת והסידור, העולמות במתכונות הנוcharה, עם סדר השתלשלות הדרגות ומוסדר ועשן ספריות שהאורה שלהם מלובשים בתוך כלים ורואים לקליטם, נראים עולם התקון. ולתיקון קדם עולם התוරוי בו היו אוורות מורים וכלים מועטים, מצב שגורם לשכירות הכלים וציפליה של ניצוצות קדושה ואלוות לתחומיים שמחוץ לגבולות הקדושה. ועל-פי-זה נמצא שהמליחמה שבעבורת הפתלה הוא עקיי בעבודת ה', ועוד שוזחי מצלית המטרה של כל עניין ירידת הנשמה בגוף, שהוא ירידוה ביצור, כמו ירידוה מאיגרא רמא

ביירור בדרך אפשר

רשות אלא חוכה¹⁷, ואדרפה, לא חובה וגילה ככל שאור עניין התורה והמצוות אלא החוכה היוטר גדולה (עוד יותר מחייב דקיים המצות¹⁸ שלו אחת מהן היא עניין מסוים ומוחדר בעבודה ה- ואלו ההתגברות על כוח המתווה של הנפש הנטמה היא עניין כללי וஸדי בעבודת ה'), ובמובן החשוב של עבדות התפילה הנקרה "מלחה"¹⁹, ואדרפה, חוכה היוטר גדולה (עוד ממה שמאבר רבנו בזקן²⁰ יוטר מהחייב דקיים המוצאות²¹), ובמובן ממה במאמר זהblkוטי תורה שענן שמאבר רבנו בזקן שענן הפתלה הוא שמייר החוכן הפנימי של הפתלה הוא שמייר בדומה למשמעות הורוותה של עניין כל אחד את נפשו הנטמה, להעלotta ולקשרה הקבנות שמייר כל אחד את בשרותה שהיא גם-כן מיסוד האש, ומוקור נפשו הנטמה יזכר אותה לאחלהות לאלוות, להעלotta אל האלות פני אריה פג'י שור כו, אלא של אחר ירידת ולקשרה בשרותה ומוקורה העליון שמייר הנפש הנטמה גם-כן, ולא רק הנפש האלקית שורשה ומוקורה בקדושה, אלא גם הנפש הנטמה השורש שלה הוא מיסוד האש הרוחני העליון, ומוקור חוצבה ואשת הנטמה לשראה בבחינת אש ויסודת הדררי קדש בדורות שלםעללה כו. וממשיך לבאר, ש"בכל יום יצרו גבורות באלוות, מושבה העלונה, ובמרכבה יש, כמותו של אדם מתקבר עליו", ואירוע בצל יום להמשיך בבחינת אש שלםעללה. כי הגה כתיב "ימים נטולות ממנה מנפשו הנטמה איתה בנטנו כו", ונעיניות נעלים אלה בקדושה הם לנטשו האלקית שבקרבו, כי הנטמה אינה כו', ונעיניות נעלים אלה בקדושה הם לנטשו הנטמה כו, אלא מספר חיי השורש ומוקרו של הנשמה הנטמה אERICA תקון לעצמה כי²¹, אלא מספר חיי אלא של אחר ירידת האדים נתן לחתולבש וזה ותטלולות ותטלולות כבבבם של אומות העולם, להנחות שגפלו שמה בשכירת הפליטים כו' במרכבה העלינה להחלה בלחשות ובשכבות כבבבם של אומות העולם, להנחות שגפלו שמה בשכירת הפליטים כו' בבחינות רוחניות שמהות מקו' (במבאבר עניין זה ברובי מאמרי חסידות). ועל-השפעה לשכרים אומות העולם, פיזה נמצאה שהמליחמה שבעבורת הפתלה הוא שמייר הנטמה. הפסולות והחיזוניות של המלאכים העליונים הנקראים 'אופניים' נמשך למטה מהדרגות העליונות האמורויות, מבחינת יסוד האש שלמעלה תענוגי עולם הזה ותכלת הנטמה לתענוגים אלה שמייר גם-כן בבחינת חסימות האש וההוואות לתענוגים גשומים הן חזות כаш בורות, וגם כי-צער הרע עצמו הוא אש זר דולק, ואירוע בעבודת הפתלה, הנקראת 'מלחמה' להעלות את הנטמה הנטמיה לשראה בבחינת אש שלםעללה כו'.

(17) כמו שהקשה באואה"ת שופטים (ע' התס"ד) על מלחמה (דשותם, כ, א) ומציין לד"ה "כי יצא למלחמה". (18) ראהuko"ת בלק ע, ד ואילך. (19) תהילים קלט, טז. (20) שם צ, י. (21) תניא פל"ז (מח, ב).

כיצד יצא למלחמה על אויבך וגו'

ביאור בדרך אפר

בן בירור בדרך למלחמה לבירור בדרך שלום **תני' זה החלטוק**²⁵ הבדל בין עבדות הפקידה שהיא בירור בדרך מלחמה, "שעת קרבא" שעת קרב ומלחמה, בירור על ידי התעקשות ישירה עם יציר הרע להטగבר עליו - לעבדות היותר, ש"דרבי נעם וככל נתיובותה שלום"²⁶, בירור על ידי עיטוק בתורה באופן שהיצור הרע מתברר ממשילא. והני, שעבדות הפקידה הוא ענין ברור היאר הרע מלטפה למלטה, ירידה אל היצור הרע והעלתו מלמטה לעלה עליו. יידי התלבשות המברר (**נפש האלקית**) במתברר (**נפש הבבמית**) והרי ההתלבשות היא על ידי שהمبرיר יירוד אל המתברר, ולכון זה בא על-ידי מליחמה ויגיעה כי התלבשות מהיבית מגן קרוב עם היצור הרע והנפש הבבמית. אבל הבהיר שעל-ידי תורתו הוא מלטפה למיטה (**פיניע שסתורה נקראת ללחם השמים**²⁷, מזון וחמי שירוד ונמשך מלמטה למיטה), והבירור הוא בדרוך ממילא, שעיל-ידי למוד התורה האדם ממשיך מלמטה למיטה ומגילה אלקות בנפשו, ועל-ידייה כאשר האלוות מארה בנפש האדם בגלוי, מתבטל (ומתברר) היאר הרע מאליו מבירור זורק להתבלש בו לההעתק אותו ישרוט.

ועל-פייזה מוקן הטעם הפנימי על מה שברור היאר הרע על-ידי מליחמה (שהוא ענין עבדות הפקידה) נקרא. "מליחמת הרשות", אף שאכן מדבר בענין עיקרי בעבודת ה', כי ישנו גם ברור באופן של מנחת ללא קרב ("מלחמה"), על-ידי עבדות של תורה מונחת כמכורו לעיל.

ביאור בדרך אפר

לכירא עמקפה²² מג' גבורה לבור עמוק. ואיך אפשר לומר על זה "במליחמת הרשות, הכתוב מדבר", ומעתה מהחזקת השאלה איך מאים פירוש אדרמור הוזן שמודבר במלחמה של עבדות הפקידה שהיא גמורה ונניין עיקרי בעבודת ה' עם פירוש רשי' שהכתוב מדבר במלחמת רשות?²³

ג) אך הענין הוא, שג' לפ' הנשמה בגוף, מאינרא רמה לכירא עמקפה.²⁴ פרוש רבינו נזkan שמה ואיך אפשר לומר על זה "במליחמת הרשות, שפטות" כיצד יצא למלחמה" הכתוב מרבר".

ה) אך הענין הוא, שג' לפ' פרוש רבינו נזkan קאי מכון על המלחמה שבעבודת הפקידה, אפשר לפרש "כיצד יצא למלחמה" קאי כמו לפ' פרוש רשי', מלשון עלה המלחמה שבעבודת הפקידה, אפשר לפרש אמר, שהו ענין של רשות, חיים יתכן שחצאו וייתכן שלא תצא, מלשון אמר, שהו ענין של רשות, כי מה שבעבודת הפקידה היא מליחמת חובה אצל כל אחד ואחד מישראל, הרי זה ורק בתחילת העבודה של אמר תצא", אבל לאחריו זה אפשרים שני אופני בעבודת, תורתה או תפלה. וזה הענין בזאת, דינהה שימושה של אמר תצא, הינו דבר שיתכן שלא יהיה, כי מה מבהיר בכמה מוקומות²⁵ שיש שני אופנים בברור הפקידה היאר הרע, בדרוך מליחמה, ובדרך שלום. מלחמת חובה ולא ישוו אצל ובכללות²⁶ הרי זה בין עבדות הפקידה, כל אחד ואחד מישראל, הרי זה רק בתחילת בעבודת, אבל לאחריו זה לאחר שהאדם עבר את שלב הראשון בעבודה והעלתה יותר בגבורה, אפשריים שני אופני בעבודה, תורתה או שבדת הפקידה במתברר (**נפש האלקית**) במלחמת הרשות, ולכון זה בא על-ידי מליחמה ויגיעה. אבל הבהיר שהובאה גמורה לבור, כפי שימושו בפירוש ומכאן.

ו) מברר היאר הרע הפרה התוב בכמה מוקומות²⁷ בתורה מAMILא, שעיל-ידי למוד התורה האדם ממשיך החסידות שיש שני אופנים מלחמה ממלטה למלטה, על-ידי התלבשות המברר בברור היאר הרע מאליו. ועל-פייזה מוקן שבו, ותיקנו והעלתו לקרושה, בדרוך מליחמה מותן מה שברור היאר הרע על-ידי מליחמה (שהוא מכך אמר איתו, ובדרך שלום על ידי ענין עבדות הפקידה) נקרא "מליחמת הרשות", שהוא יישנו בברור באופן של מונחת, על-ידי עבדות ובכללות²⁸ באופן כללי, הבדל

(22) עפ' לשון חז"ל - חנינה ה, ב. (23) תור' א בראשית ה, ד ואילך. לכו'ת במדבר ג, ד ואילך. ועוד. (24) בפרטיות - גם בתורה ישעה"ח ואילנא דטו"ר (ראה תניא אגה"ק ס"כ"ו), או ש"ס ירושלמי ושם"ס בבלוי (שער אורה כד, א). וראה טעהמ"ץ להאריז"ל ואתחנן ושער המצוות שם, שהאריז"ל ה' מקשה בכך כדי לשבור הקליפה כו' ; וב תפקיד - תפלה דחול ודשבת וקראת לשבת עוגן (תור' א בשלח סה, ג). (25) ראה בארכוה ד"ה תר' נ"ח תרנ"ט (סה"מ תרנ"ט ע' קס ואילך). ויאמר משה תש"ד (סה"מ תש"ד ע' 105 ואילך). (26) משלו ג, יז. (27) של"ה במסכת פסחים שלו קסה, ב.

ביאור בדרכ אפר

אחד מהם פועל מעלה ויתרין בשני, וכשם שלילומו התורה שלאחר התפילה
 יש מעלה ויתרין מהזאה מהתפילה שקדמה לו, וכן יש בו מעלה לגבי לימוד
 התורה שקדום התפילה, הינה **כמו-כן** גם הפעולה וההשפה
دلימוד התורה על עבדות התפללה שנעשית התפילה, כהזהה
 מלימוד התורה, **באופן נעללה**
יונטר אשר התפילה מצד עצמה.
ר) **ויש** **לקשר** **האמור לעיל**
בענין שני אופני העובדה
דרקללה ותורה, עם עניינו
 ועבדות ה' המיחודה של חדש
אליל. **ובפרט על-פי הידע**
שבדרורי **מאמרי החסידות**
שב'לקיוטי תורה, הינה **כבר**
בפישת ראה **שקביעותה היא**
 בשמת מברכים או בראש חוווש אלול
מדובר **אורות ענייני חדש**
אליל, **ועל-המחדלה-וכמה**
בפישת כי-תצא **שקביעותה**
 היא לאחר שכבר עברו כמה וכמה
 ימים מחודש אלול.
וחענין בזה, **הגהה קוגיבות**
 בשיר השירים **"אני לדודי**
ודודי לוי" אני, בני ישראל, נשבים
 ומתרבים אל הירושובון-רווא,
 והקדוש-ברוך-הוא נ麝 ומתפרק אל
 בני ישראל (**ראשית-**
אליל³³) **הרואה בשושנים**".
וידעע שיש שני פרושים
בענין הרואה בשושנים³⁵.
פרוש אחד, **שושנה יש בה**
תליסר עליין שלוש עשרה עליים
כנגד יג מאלין דר חממי³⁶.
 שלוש עשרה מידות הרחמים
 האמורות בתורה, א. אל. ב. רחים. ג.
 וחנן. ד. ארך. ה. ורב הסדר.
 ז. ואמת. ח. נוצר הסדר. ט. לאלפים. ג.
 נשוא עזון. יא. ופשע. יב. וחטא. ג.
ויהנו, **שבחדש אליל**
 נקח. **ויהנו,** **שבחדש אליל**
מאירות ומתרגלות יג מדות
דר חממים³⁷, **וענין זה של גליה**
דר חממים **שיה בכללות**
 מידות הרחמים **של עבדות התפללה.**

לעבדות התפללה.

ביאור בדרכ אפר

וזהו גם מה **שכחותם בסיום הפרשה**²⁸ פרשת השבוע פרשת כי-
 תצא והיה בהגיהם הוי אלקיים לך מכל איביך גו', כולם,
 התורה מדברת על מצב שבו הקדוש-ברוך-הוא מסיע לבני ישראל שייהו
 במנוחה מכל האויבם סביבם **שאו אין צורך בענין של מלחה,**
וכמו שכנותם²⁹ בדברי דוד המלך
 לגבי הפסקת המרד וההתגדרות כלפי **של תורה.** וזהו גם מה **שכחותם בסיום הפרשה**²⁸
מצד אנשי אבשלום פרה בשלום² והיה בהגיהם הוי אלקיים לך מכל איביך גו',
נפשי מקרוב לי גו' פורת וניצחון
 בדרך שלום, ללא צורך במלחמה, ובכמו
שאו אין צורך בענין של מלחה,³ בדורותם, לא צורך במלחמה, **שכחותם פרה בשלום נפשי מקרוב לי גו',**
וכתיב³⁰ בתורה בברכות שהקדוש
 ברוך-הוא מבטיח לבני ישראל על **וכתיב וחרב לא-תעכבר בארץכם,** אפילו חרב
 קיים המזאות וחרב לא-תעכבר **של שלום**³¹, ואז **העובדה** היא בדרך מנוחה,
בארצם, ואמרו חכמיינו ז"ל **שזהו אופן העובדה** שעל-ידי לימוד התורה.
 שהברכה היא **איפלו חרב של**⁸ **יעוד זאת,** **שגם פארש נמצאים במעמד ומצב**
שלום³¹ גם לא חיבורו באורי. כלומר
 מצב שאין בו שום מלחמה כלל ואיפלו
 לא כל מלחמה, ואז **העובדה**
שבדקה מנוחה, שזהו **העובדה** **מנוחה,** **ויהנו,** **דכשים שמעלת העסוק**
באופן העובדה **על-ידי**¹² **באותה שאחר למורי.** וזהו, **שעל-ידי** **לימוד מתורה**
לימוד התורה, כמזכיר לעיל.
יעוד זאת, עניין נוסף שבו לא לדיין
ש��ודם התפללה³², **שזהו מה שהתקפלת פועלת**
על התורה, הינה **כמו-כן ישנה גם הפעולה**
שלום, **שגם באשר נמצאים**
במעמד ומצב שיש צורך
בענין המלחמה שבעודת¹⁸ **ד)** **ויש** **לקשר** **האמור לעיל בענין שני אופני**
העובדה **דרקללה ותורה,** עם עניינו של
העובדה דרקללה ותורה, כמזכיר
 בתחילת העובדה, בשלבים הראשונים
 בתורה ה, הינה **על-ידי** **לימוד**
החסידות שבלקיוטי תורה, הינה **כבר בפרש**
העובדה **על-ידי** **לימוד מתורה**
יעוד זאת, עניין נוסף שבו לא לדיין
 ביטוי עניין זה שהובדות ה' היא לא
 מלחותה ומאבקים אלא בדרך של
 שלום, **שגם באשר נמצאים**
במעמד ומצב שיעיר צורך
בענין המלחמה כנראה לעיל
העובדה דרקללה, **כמזכיר המצב**
 בתחילת העובדה, בשלבים הראשונים
 בתורה כו עסקים בוסף למפליה.
שזהו לא כל מלחמה, **ונשית**
החסידות שבלקיוטי תורה, **העובדה דרקללה ותורה,**
שזהו לא כל מלחמה, **ויהנו**
בכזה, **הגהה כתיב**³³ **"אני לדודי ודודי לי"**
גם עבדות התפללה באופן
אחר לגמili **וזאת אף על פי**
(ראשית-
אליל³⁴) **הרואה בשושנים**". **וידעע**
 שעבודות ההפילה מצד עצמה כן
שיש שני פרושים בענין הרואה בשושנים³⁵.
 קשורה במלחמות, כמזכיר לעיל.
פרוש אחד, **שושנה יש בה תליסר עליין** **כנגד**
והיה, **דכשים שמעלת העסוק**
בתוכה שאחר התפללה הוא²⁸ **יעג מילון דר חממי**³⁶, **והיה,** **שבחדש אליל**
גבוק יותר מתורה **יעג מדות דר חממים**³⁷, **וענין זה שיק**
התפללה³², **שזהו מה בכללות לעבדות התפללה.** **ופירוש שני,** **אל-**
שהתפללה פועלת על התורה,
 ככלומר, התורה והתפילה הם שני עניינים שונים בעבודות ה' אבל עם זאת כל
 (28) פרשתנו כה, יט. (29) תהילים נה, יט. (30) בחוקותי כו, ו. (31) תענית כב, ב. וראה סה"מ תרנ"ט ע' קנב ואילך. תש"ד ע'
 ע' 106 ואילך. (32) לקו"ת ברכיה צו, ב. (33) פרי עץ חיים שער ר'ה פ"א. שער הפסוקים שה"ש שם.
 (34) פרי עץ חיים שער ר'ה פ"א. שער הפסוקים שה"ש שם.
 (35) הובאו בד"ה אני לדודי בלקו"ת פ' ראה (לב, ד ואילך). (36) ראה זה"א א, א. (37) לקו"ת שם, א.

כיצד יצא למלחמה על אויבך וגו'

ביאור בדרך אפשר

ויהו הימרין והmealה המיווחות דהדרש אלול על כל השנה כולה, שמעלתו היא לא רק בענין התפלה (הפרש הראשון ד"הרועה בשושנים", עניין י"ג מידות הרחמים), אלא גם בענין התורה (הפרש השני ד"הרועה בשושנים" עניין השינוי של דברי התורה), שכן בדורות אחד לא היה לו סוף ימינו ובראש כל אחד היה מוד לתורה, שזהו העובדה שבדרכן מנוהה ושלום דוקא, אלא מגעם עם הירע הרע והנפש הבהמית כמו בעבודת התפילה, ובפרט עניין השלום בלמידה התורה הוא במילויו על ידי למידה פנימיות בתורה, רזין סודות ורזין לדורי וסוד סודות שבתורה, של חלק זה בתורה נאמר דילית פמן שאין שם לא קושיא כי ולא מחלוקת כו', הינו שהשלום והודר המלחמה מוגשים עד כדי כך שאפיו בדברי התורה עצם אין קושיות ואין מחלוקת פולג גם הפעצת העוניות של פנימיות החורה חוצה ברכיכי שלום, ועל-ידייה פועלים אמתית ושלמות העניין ד"פדרה גו', היפות האמיתית בשולם"ם גו', היפוטה האמיתית והשלימה בגואלה האמתית ומהשלה מה עליידי ממשיך אצנו, שאז יקיים הייעוד שאמור הנביא ישעו על מזב העולם בימות המשיח מלאה הארץ דעתה את הויי פמים לים מכים בשם שמיים מוכסים את כל קרע הים, אך הדעה את ה' תכסה ותملא את כל העולם כולם.

דוקא, ובפרט על-ידי למידה פנימיות בתורה, שאז יקיים הייעוד מלאה הארץ דעתה את הויי פמים לים מכים.

ביאור בדרך אפשר

ופירוש שני ב"הרואה בשושנים", אל תקרי שושנים אלא שישונים³⁸, באוקם שישונים וועסקים ולומדים בטורה³⁹ ומצא שהן עניין עבודה התפילה, הבירור בדרך ללחמה, והן עניין לימוד התורה, הבירור בדרך ללחמה, שיר במיוחד לחודש אלול. ויש להוציא, שבungan התגלות י"ג מדות הרחמים (הפרש שושנים³⁸, באוקם שישונים³⁹, ב"הרואה בשושנים" הקשור בכך לשונה יש שלוש ערבה עליים, כאמור) יש ב"הרואה הפרש גדול בין התגלות י"ג מדות הרחמים שבחרש אלול להתגלות י"ג מדות הרחמים שבפורים⁴⁰, ואחד שפחים הபורים⁴⁰, ואחד החלוקים הוא, שהתגלות י"ג מדות הרחמים החלוקים הוא, שהתגלות שפחים הபורים הוא עקר ענין ד"זרוי", ואלו התgalות לאתרי העובדה ד"אני לדורי", והכפרורים הוא ערך ענין ד"זרוי לי" ענין התגלות והתקורתו של קדושה-ברוך הוא לבני ישראל בדרך מלמטה לטבה שפה לאתירי ד"אני לדורי" בוחינת אתערות-אדוליליא העובדה ד"אני לדורי" שמעוררת את האתערות-אדולטף, שזהו על-תקרחות של האדם לאזקנותו בדור מלמטה לעליהם, ואלו התgalות לתחם מן השמים (כפ"ל). וכן מצא, שגם ענין ד"זרוי ענין התורה שיא מלמעלה למטה, כמו בפ"ל העובדה ד"אני לדורי לי" שענינו לעזר את העובדה ד"אני לדורי מלמטה לעליהם, דהיינו, בוחינת אתערות-אדוליליא התערות מלמטה, מצד האזקנות, מצד האלוקות, שמעוררת את האתערות-אדולטף דולטף התערות מלמטה, מצד האדם. שזהו על-דרך ענין התורה (הפרש השני ד"הרועה בשושנים"), אלא הפרש הראשון ד"הרועה בשושנים" ענין ד"הרועה בתורה שהייא הארץ והஸבה בשושנים"), שכאן אריך להוסיף יותר בלא מוד העוני ד"פדרה בשולם"ם גו', בגואלה האמתית והשלמה על-ידי ממשיך אצנו, כמו לתחם מן השמים (כפ"ל).

ונמצא, שגם ענין התgalות רזין ורזין לדורי שבתורה, דילית פמן לא קושיא כי ולא מחלוקת כו' ולא מחלוקת כו', פולל גם הפעצת העוניות חוצה ברכיכי שלום, ועל-ידייה פועלים אמתית ושלמות כմבוואר עלי, הוא באופן ששה י"ג מדות הרחמים שבחרש אלול שזכה לענין התפלה, כהעלה לתורה, שזכה לאת הארץ והஸבה בשושנים"), אם לענין התורה, שזכה בגאה בתורה גם לענין התפלה הוא באופן נעללה יותר (כפ"ל סעיף ג).

ב"הרואה בשושנים" דוקא, ובפרט על-ידי למידה פנימיות בתורה, שאז יקיים הייעוד מלאה הארץ דעתה את הויי פמים לים מכים.

גמ' לענין התורה, שזכה בגאה בתורה גם לענין התפלה הוא באופן נעללה יותר (כפ"ל סעיף ג).

(38) שבת ל, ב. זח"ב עדר, א. (39) זהר שם כ, ב. (40) ראה לקו"ת שם לד, ב. אזה"ת שה"ש ח"ג ע' התכו. (41) זה"ג קכח, ב (ברע"מ). וראה אגה"ק שבהערה 24. ובכ"מ. (42) ישע"י יא, ט. וראה רמב"ם סוף הל' מלכים.